

Een raar verhaal uit de Caribische zee

Door: W. Vomberg

Het was een raar geval, de geboorte van Piet, de telegraferende zeemeeuw. Sparks had het zeemeeuwenei gevonden toen ze de motorsloep van de "Guana" gecharterd hadden voor een tochtje naar een strandje niet ver van Martinique.

De middag werd doorgebracht met zwemmen en het consumeren van drankjes, gebrouwen uit kokosnoten en een goed kwantum rum. Voor de melk werd een kleine inboorling de palmen ingestuurd, de rum hadden ze zelf meegenomen. Het was een zeer aangename manier om de middag door te brengen.

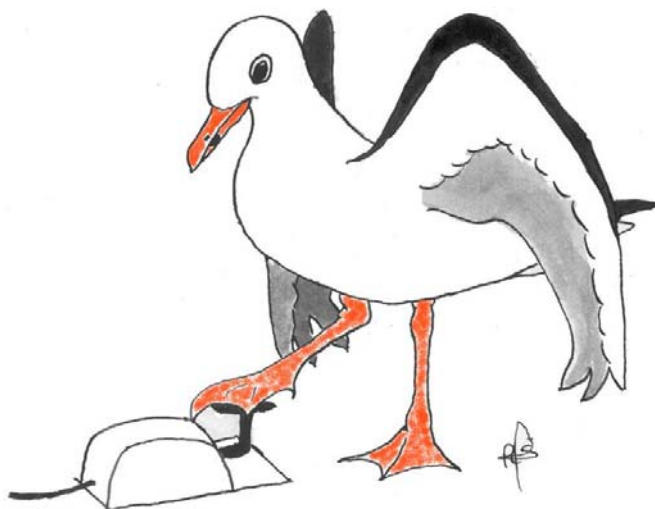
Onder één van de kokospalmen had Sparks het ei gevonden in een kuiltje in het zand. Hij maakte een soort kistje van twee schelpen, bekleedde het goed met gras, deed het ei er in en nam het mee naar het schip toen ze 's avonds aan boord teruggingen. Die avond fikste hij een soort broedmachine in elkaar. Hij had een 60 W lamp in één van zijn laden gebruikte, verder een lege koffiebuis, wat eindjes draad en een oude roepletterlijst. Deze scheurde hij in heel fijne stukjes en op deze stukjes legde hij het ei. Het hele geval werd in een afgelegen hoek achter de zender op de seintafel vastgeschroefd. De lamp werd ingeschakeld.

De volgende dag scharrelde Sparks via de eerste stuurman bij de tweede stuurman een thermometer op.

Het schip vervolgde zijn weg van de ene haven naar de andere. In het radiodagboek van de "Ganua," dat Sparks uit hoofde van zijn beroep bijhield stond, vlak achter de notering van het SG van de accu's, te lezen: SGNI Batt. 1290, Batt. Ontv. 1220-1230, Batt. AAT. 1280, Temp. BB 120 grad. iedere dag met grote nauwkeurigheid ingevuld. Ik weet niet meer hoe lang het duurde eer het ei openbrak. Eerst was er een klein barstje in de schaal, toen meerdere, er vielen stukjes af en tenslotte stapte Piet uit de schaal. Nu weten we uit "Het Boek" dat een kleine vogel U het nieuws zal brengen. We weten ook, dat over het algemeen wordt aangenomen, dat zeemeeuwen de geesten zijn van overleden zeelui en wel die van radiotelegrafisten in het bijzonder.

Piet had een best leven. Scheepsbeschuit en kleine stukjes vlees die Sparks voor hem sneed, rozijnencake en een schoteltje water op de seintafel en soms een beetje wijn uit Chili of Argentinië al naar gelang het schip zich bevond. Hij werd nog zindelijk ook, naarmate hij groter werd.

Na vier weken woog Piet een pond en hij ontwikkelde een techniek waarbij hij zijn rechterpoot naar voren hield, als hij over de seintafel huppelde. Hij was bezig zijn pols, of wat een zeemeeuw dan ook onderaan zijn poot heeft hangen, te ontwikkelen. Op een morgen, toen Sparks in de seinhut kwam, stond Piet op één poot te balanceren, terwijl hij met de andere de seinsleutel vast had en deze op en neer bewoog. Als hij naar buiten ging om een rondje te

vliegen, hield hij niet, net als andere meeuwen, beide poten recht naar achteren, nee hij hield zijn rechterpoot recht vooruit.

Op dat schip werd er heel wat geseind en Piet was steeds een belangstellend toeschouwer. Met zijn kop scheef luisterde hij naar het zoemen van de omvormer en steeds stond hij vlak bij de seinsleutel met zijn rechterpoot omhoog, terwijl hij probeerde Sparks' seinschrift te imiteren. Als er berichten binnenkwamen luisterde hij mee naar de speaker, terwijl Sparks de schrijfmachine bewerkte. Eerst stond hij op zijn linkerpoot, dan weer op zijn rechter, alsof hij zich afvroeg hoe hij in hemelsnaam ooit zou kunnen leren dat ding te bedienen. Tenslotte fikste Sparks een buzzer met seinsleutel voor hem, op een kant van de seintafel en Piet oefende daar Morse, gewoonlijk 's middags tussen 12 en 2. Met het verstrijken der dagen werd hij een volwassen zeemeeuw, kreeg genoeg van het Morse en legde zich meer toe op het vliegen. Meestal zag je hem met het windje meegaan, rechterpoot naar voren, linker onder de staartveren en als hij dwars van de BB reddingssloep kwam, keek hij naar de radiohut, gaf een schreeuw om de aandacht van Sparks op zich te vestigen en bewoog zijn rechterpoot op en neer in het ritme van de Morsecode, terwijl hij bijna bewegingsloos op het windje lag. Gewoonlijk seinde hij een kort berichtje zoals bv "hé Sparks" of "Hoe lap ik hem dat?"

Op een goede dag zagen we hem niet meer rond het schip. Ik denk dat het misschien paartijd geworden was. We zagen hem niet meer tot de volgende winter, toen we in het Westelijk deel van de Golf van Mexico waren. Er stond een Texas Noorder, een harde koude wind. Terwijl het schip nabij de haven kwam, namen een massa zeemeeuwen hun positie in om ons naar binnen te konvooieren. De kapitein had haast, hij wilde gauw naar binnen om een vlugge "demurrage" te maken. Toen we in de buurt van de vaargeul kwamen, brak de flits van een morse lamp door de duisternis. Het was duidelijk dat men ons iets wou laten weten. De kapitein zette de machine op stop en omdat noch hij, noch één van zijn stuurlieden morse tekens konden lezen, werd Sparks gepord en kwam op de brug teneinde met de morse lamp de correspondentie te voeren. De meeuwen bleven bij ons, sommige bij de BB wing van de brug, sommige recht vooruit. Terwijl Sparks door de duisternis tuurde, nam een bekende figuur een bijna stationaire positie in wind in, juist aan BB. Het was een zeemeeuw met zijn LINKERPOOT naar voren gestrekt. Sparks schokte naar voren van verrassing, toen keek hij weer vooruit om te proberen het Morselicht te lezen. Nee, het kon Piet niet zijn, dacht hij, deze meeuw hield zijn LINKERPOOT naar voren.

De Morse tekens kwamen weer van de wal, maar wat voor tekens, absoluut onmogelijk om ze te lezen. Sparks werd er hopeloos onder. Tenslotte seinde hij: "Gebruik je andere poot" en keerde zich naar BB vol afkeer van dat soort seinen. De zeemeeuw kwam weer in zicht, de tekens van de wal waren nog steeds onleesbaar, terwijl Sparks z'n instructie aan die artiest achter die Morse lamp aan de wal beëindigde, gebeurde er iets bijzonders. De zeemeeuw liet zijn linkerpoot zakken, bracht deze met een plotselinge beweging naar achteren onder zijn staartveren, liet z'n rechterpoot zakken en begon in Morsecode een bericht te seinen: "kanaal geblokkeerd" las Sparks. Hij gaf het bericht door aan de kapitein, wuifde naar Piet en ging weer terug naar kooi. Het anker viel en die nacht bleven ze buiten liggen. 's Morgens gingen ze veilig naar binnen, terwijl ze zagen dat er een zware boei van de kustwacht uit zijn positie was gedreven en het kanaal versperde. Er was juist nog genoeg ruimte om er in daglicht langs te komen, maar in het donker was het vast mis gegaan. HOE BESTAAT HET ? W. Vomberg

Bron: PDRH nr. 6 februari 1955

